

Proloog

De kille mist ligt als een beschermende deken over de groene tenen van de Twelve Bens, de stille stenen reuzen die uitkijken over het rimpelloze Lough Inagh. Ze dempt het geluid van de deur die ik voorzichtig achter me dichttrek, mijn voetstappen over het met groen fluweel beklede grind en het klaaglijke geblaat van de schapen in de vochtige wei naast het vakantiehuisje die dreigen te bezwijken onder hun dikke wollen vacht, als vuilwitte verzadigde sponzen. Ik start de motor van de auto, hopend dat het geluid Lea niet zal wekken.

Langzaam rijd ik het kronkelende weggetje af dat als een beekje glimmend in het maanlicht naar het meer lijkt te stromen. Behoedzaam laveer ik tussen de schapen die zorgeloos over het asfalt slenteren. Eindelijk bereik ik de hoofdweg die nauwelijks die naam mag dragen, bezaaid als ze is met kuilen en hobbels, maar tenminste twee rijstroken heeft waardoor ik sneller mijn weg kan vervolgen naar Ros a'Mhíll waar de veerboot richting de Aran Islands vertrekt.

Het is stil op de weg. De weinige toeristen liggen hun roes nog uit te slapen na het drinken van te veel van het zwarte bier dat een perfecte alcoholische afspiegeling vormt van het tegelijkertijd naargeestige en paradijselijke landschap van de Connemara. Weemoedig denk ik terug aan de eerste keer dat ik in Ierland kwam, hoe ik me er direct thuis had gevoeld en inzag wat ik echt nodig had. Het was van een ontstellende eenvoud, volledig tegengesteld aan het wilde muzikantenleven dat ik altijd dacht te ambiëren. Slechts een klein huisje, wat schapen, Lea en onze kinderen.

Ik voel weer de melancholieke sfeer aan de rand van de onpeilbaar diepe afgrond van de Cliffs of Moher. Ik hoor weer de klanken van een eenzame Keltische harp die de keuze tussen de harde rotsen of de kille zee nog als een heerlijk dilemma voorspeelde, en herinner me hoe ik in de invallende duisternis mijn arm om Lea's schouders had geslagen, terwijl de ondergaande zon het verre licht van de vuurtoren van het eiland Inisheer, onbereikbaar als de sterren, langzaam maar zeker meer ruimte gunde.

Het was een magisch moment, het moment waarop het licht even door de donkere wolken die boven mijn wereld hingen brak en voor even weer die andere, betere wereld belichtte. Meestal flakkerde het onheilspellend als vuur diep in het binnenste van een vulkaan, maar die keer scheen het fel als het licht van de vuurtoren, versterkt als door het prisma van een gigantische diamant, een baken van hoop dat me hielp laveren tussen de rotsen waarop mijn dromen te pletter dreigden te slaan. Het eeuwige ritme van de golven diep beneden ons had me een zeldzaam gevoel van rust gegeven. Wat er ook allemaal was gebeurd en wat er ook nog op mijn pad zou komen, de golven zouden onverstoort hun eeuwenoude door zon en maan gedicteerde metrum blijven volgen. Het deed me beseffen dat het uiteindelijk allemaal niets uit zou maken. Dat het najagen van dromen nergens voor nodig was, omdat de onverschillige golven er toch geen moment bij stil zouden staan.

Hoofdstuk 1



'Wat wil je nu écht, Rik?' Ria keek me aan met een blik alsof ze ervan overtuigd was dat ze met deze vraag recht in het hart van de bron had geboord met als resultaat een fontein van woorden, zinnen en inzichten. Er kwam niks in me op. 'Iedereen weet wat hij wil. Jij ook, maar soms is het zo diep weggezakt dat je denkt het niet meer te weten. Als je niet weet wat je wilt weet je eigenlijk niet wie je bent.'

Ik overdacht haar woorden. Ja, heel veel mensen denken te weten wat ze willen, maar in hoeverre is dat bepaald door opgelegde verwachtingen, zaadjes geplant door ouders, onderwijzers, leraren of ander volk dat invloed uitoefent op tere kinderzieltjes? Wie ben je dan eigenlijk als datgene wat je denkt te willen is bepaald door anderen? Er was een tijd dat ook ik dacht te weten wat ik wilde en wie ik was, maar mijn zaadje was uitgegroeid tot een hardnekkig onkruid dat alles overwoekerde. Het zou iedereen een hoop ellende hebben bespaard als ik dat zaadje niet had geplant.

'Je kunt gerust zeggen wat je denkt, ik heb het beste met je voor.'

Ik aarzelde. Waarom zou ik haar vertellen dat ik diep van binnen nog steeds hetzelfde wilde? Het zou het gesprek alleen maar nodeloos ingewikkeld maken. Ik had immers te vaak ondervonden dat wat ik echt wilde werd gezien als een verstikkend gewas dat kort gehouden diende te worden, maar het onkruid dat in mij groeide was te sterk om te verdelgen. Hoe hard men ook op me had ingehakt, hoeveel gif er ook over me werd uitgegoten, het was blijven leven.

Ik wist dat ze er was om me te helpen, maar kon ze dat wel? Misschien als ik minder halsstarrig was, als dat wat ik wilde meer was geweest als een verwelkte tere bloem, waar men meewarig naar kijkt met enkel mooie herinneringen, niet als koppig onkruid waarvan alleen de herinnering rest aan de last die het gaf, en de opluchting dat het weg is als het eindelijk is verdelgd. Maar wat als het haar toch zou lukken om de overwoekerde tuin die mijn leven was geworden leeg te schoffelen? Zou ik wel kunnen overleven in de uitgeputte grond waar geen droom meer kon ontkiemen? Wilde ik eigenlijk wel dat ze me zou helpen? Zolang ik kon dromen had ik een doel en kon het onkruid de leegte in mij overwoekeren. Dan wist ik tenminste wat ik wilde en wie ik was: een dromer, weerbarstig als onkruid.

'Ik weet het allemaal niet meer,' verzuchtte ik.

'Dat is ook geen schande. Ik zie dat wel vaker bij mensen die in een burn-out zijn geraakt.' Ze bekeek me aandachtig, alsof ze zojuist een nieuwe species van de mens, Homo Interruptus, had ontdekt, terwijl ze achteloos notities typte op het toetsenbord van de laptop die op haar knieën lag. 'Laat ik het anders vragen. Hoe zie jij jezelf?'

'Hoe bedoel je?'

'Als mens. Soms helpt het om het om te draaien. Als je een duidelijk beeld hebt van jezelf wordt het ook gemakkelijker om te ontdekken wat je wilt.'

'Dat is juist het probleem. Ik weet eigenlijk niet meer wie of wat ik ben.'

‘Tof hè!’ schreeuwde de lamlul boven de oorverdovende herrie van de ramme-
lende galmveer uit. Het was inderdaad een tof geluid, dat deed denken aan het ge-
luidseffect dat Jon Lord aan zijn Hammondorgel onttrok als hij het heen en weer
liet stuiteren, maar in tegenstelling tot het orgel van Jon hield mijn versterker er he-
laas wel een flinke deuk in het frontpaneel aan over. Gelukkig stierf Pims interesse
samen met de herrie weg en liet hij mij met Eddy en Timo achter.

‘Zal hij het nog wel doen?’ vroeg Timo.

Ik draaide de volumeknop dicht, plugde het zwarte krulsnoer in mijn gitaar en
het andere einde ervan in de machtige National. Vervolgens draaide ik voorzichtig
de volumeknop weer wat open. Met een zacht gebrom, als van een tevreden spin-
nende kater, liet de versterker weten dat er nog leven in hem zat. Mijn broertjes, de
jongste net geen kleuter meer, maar daarom niet minder gek van het geluid van
scheurende gitaren als die van Angus Young en Brian May, hielden hun adem in,
terwijl ik met bevende vingers de volumeknop verder opendraaide en het eerste ak-
koord op mijn gitaar aansloeg.

Het was een deceptie: er kwam geen ronkend, scheurend geluid als een Harley
die vol gas zijn achterband laat smelten uit de speaker, maar slechts een lieflijk
“plink”. De teleurstelling in de ogen van mijn broertjes was haast vloeibaar, maar ik
had ergens gelezen dat een versterker pas echt ging brullen als je hem goed hard zou
zetten. Dus draaide ik resoluut de volumeknop naar tien en ramde uit alle macht op
de snaren. Dit was andere koek: een hard, smerig, metalig scheurend geluid deed de
multiplex behuizing van de National en de rest van de slaapkamer trillen. Het was
bepaald geen Harley, eerder een Dafje dat met kale velgen over de weg ragde, maar
het was in ieder geval ruiger dan het lieflijke eerste akkoord dat ik aan de gitaar had
ontrokken.

Enthousiast sprong Eddy op, haalde snel zijn nieuwe AC/DC elpee uit de kast
en legde hem op de van een zus geleende plastic mono platenspeler. Even later
schalde “Highway to hell” door de slaapkamer en rende ik, meespelend met de mu-
ziek, als een idioot door de slaapkamer. Ik raakte zo in vervoering van mijn spel, of
liever, van dat van mijn idool Angus Young, dat ik vergat dat mijn gitaar, in tegen-
stelling tot die van Angus, met een veel te kort krulsnoer was verbonden met mijn
versterker. Mijn euforische roes werd dan ook ruw verstoord toen de versterker voor
de ogen van mijn verbijsterde broertjes door de kamer werd gelanceerd, doordat het
tot het uiterste uitgerekte gitaarsnoer zich plotseling begon te gedragen als het elas-
tiek van een katapult.

De klap waarmee de versterker op het vloerzeil knalde deed me inzien dat deze
versterker weinig indruk zou maken op een zaal vol woest brullende hardrockfans.
Het was het startsein om driftig te gaan sparen voor een echte Marshall-versterker,
maar tot het triomfantelijke moment dat mijn eerste Marshall het huis werd binnen-
gereden moest ik het doen met de arme National.